

Казонька

Юрій Гаврутенко

Юрій Гаврутенко

Казонька

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=70620094
SelfPub; 2024*

Анотація

Казка для дітей, в віршованій формі. Можливо десь подібна по стилю до басні.

Юрій Гаврутенко

Казонька

Гл. 1

Я розповім вам казоньку
Про дівчинку – русалоньку.

Жила собі в далекому болоті жаба
Така бридка що навіть на губах помада
Не красила її ні грама.
То накрутить бігуді
То підкрасить очі
Але навіть упирі
Дружить з нею не хочуть.
І от, розлючена вона
На весь світ болотний
Припливла до чаклуна
Що серед жаб був дуже модний.
До нього в чергу на перед
Ставали за пів року
Бо він в магічних штуках метр
Та і шахрай нівроку.
Той на жабу подивився
Посміявся, покривився

Та і каже їй таке:

– Ні жабеля, тут на жаль

Я безсилий геть

Так, я майстер ліпить краль

Але ж ти страшна як смерть

В профіль, збоку і в анфас

Спереду і з заду

Навіть тисячі прикрас

Не сховають в тобі жабу.

Але ти не побивайся

Не лий сліз як піріжки

Просто я ще не стикався

С таким випадком тяжким

А ось за лісом, за горою

Є клініка краси і моди

Там по чаклюють над тобою

Зразу станеш взірцем вроди.

Я направлення ось дам

Скажеш що від мене

Чародій один є там

Кажуть що він геній.

Будиш ти що та царівна -

Пишна миловидна

Красота буде безмірна

Не впізнає й мати рідна.

Довгий шлях до того краю
Де із жаби роблять кралю
Небезпеки грізні має
Їх не кожен подолає
Та набридло нашій жабці

В болоті жити, а не в казці

В тій сторонці де не глянь

Скрізь гнітюча сіра твань

Де сусіди і рідня

Такі ж потвори як вона сама.

І пострибала лісами
Болотами та полями
Аж на самий край землі
Де озера синьоокі
Випромінюють у небо спокій
Де квітками береги
Над ними птахи і джмелі
Оленята воду п'ють
А джмелі гудуть, гудуть...

Під собою землю шкраба
Туди суне наша жаба
Тут на зустріч їй ведмідь
– Гей зелене ти куди?
Куди несе тебе не чиста?
Чи ти не знаєш свого міста
Чого це від болота так далеко
Що, кусаються лелеки?

Жаба втомлено, з зітханням
Почала оповідання:
– Ой ведмедик не питай
Чому так далеко
Я іду за небо край
Не з добра, не від лелеки.
Вже занадто я гидка,
Навіть для болота
Товста, квола і липка
Як ота бридота.
А за лісом за горою
Чародійник практикує
Може він займеться мною
Мені вроду на чаклує.

– Знаю я тих чародіїв
Хоч вони і чаклуни

Та пластична хірургія
Не pomoже вже тобі.

– Що ж мені робить ведмедик?!

– За горою, в лісі темнім
Є чудовисько одне
Страшне як гремлін
Кровожадне, хитре, зле
І якщо воно тебе
Поцілує а не вб'є
Перетворишся у ту ж секунду
В русалку дівчину – красуню.
Але знай і пам'ятай
Станеш ти чудовиська дружина
Прекрасна але підневільна.

– Та нехай, нехай я згідна
Мені вже байдуже
Кому буду я дружина
Жабой бути хуже.

Шлях не легкий
Шлях далекий
Через гори доли
Через дощ, мороз і спеку

Через негоди
Повзе жаба за красою
Шука ліпшу долю.
Часом тяжко так бувало
Що собі вже міркувала:
Ой не жаб'яче то діло
Тягнути кволе, слабе тіло
До вершин і з висоти
В пошуках краси.
Немає сил терпіти втому
Може повернутися додому?

А назустріч дують вітри
Ламаючи все під собою
Сповідчаючи близьку біду
Тому хто вибрав дорогу
До чудиська злого в барлогу.

Гл.2

Загадала собі жаба
Шику, лоску як с парада
Натомість поки що
Дощі та вітрища
В обличчя.
Та вперта вона по натурі була

Не лякала не буря, не ліс, не гора
Повзла як той танк у броні
Тільки б не бути в болоті, в багні.
І от нарешті той ліс
Привиди скрізь
Зачули жабу взяли у кільце.

– Стояти на місці, кого це несе?

– Я жабеня, з болота того
Що за тридев'ять земель.
Я до чудовиська лихого
Хай поцілує він мене.
Дружиною йому я стану.
От такі у мене плани.

Довго привиди сміялись
Та нарешті відсміявшись
Між собою посперечавшись
Під конвое, рівним строем
Повели кудись.

– Гей-но привиди прозорі
Куди мене ви ведете?
Мабуть нам не по дорозі
Чи я зробила щось не те

Чи я порушила кордон
Чи що без документу?
То я без умислу, пардон
Я заплачу таможню ренту.

– Смішна ти жаба аж занадто
Вмієш жарти розказати
Ми міркуємо що варто
Тебе шефу показати
Бо те чудовисько лихе
До якого ти чвалаєш
Нашим шефом якраз є
Розважити його ти маєш.
Ото умора буде – жах
Уявляю собі сцену
Мабуть у нього з'їде дах
Як побаче свою наречену.

Знову всім зробилось смішно.
Тільки жабці геть не втішно.

– Що мене чекає
Може нове яке лихо
Знову спіткає.
Може з'їсть делікатесом,
В зубах не застрягну?

Так хотіла будь принцесою,
А стану сніданням.
Ой навіщо, аби ж знати,
Мені ці пригоди?
Захотілось тіло мати
Другої породи.
Чи то жабой так погано
Бути на болоті?
Мух ловити ранком рано
Співати в когорті.
Хай можливо я не гарна
Але серед своїх
Я була найперша панна
Не якась ізгоя.
Мене сватать припливали
Із столичного болота
Та тумаків їм надавала
Місцева гопота.

– Ба! та що за замок це такий?

Серед лісу в хащах?
Величавий і стрункий
Фігури, розписи на баштах.
Кована металом брама.
Огорожа з камня

В скляному домику охрана
Проводить шахматне змагання.

– Гей охорона пропусти
Тут наречена і свати.

Алея мощена бруківкой
Дуби зелені по краю
А між дубами дивні квіти
Стрибає жаба як в раю.

Піднялись вони на ганок
Зайшли в замок.
Жаба глянула й присіла
Боже як красиво.
Жила в болоті і не знала
Що є на світі така зала
Щось подібне правда мала
На фото з модного журналу.
На стелі розпис небесами
Широкі вікна вітражами
На стінах в рамах гобелени
Мабуть коштують шалено
І мрамур скрізь на стінах, долі
А по кутках Венери голі.

– Та що ти наче омертвіла
Ану прийди до тями
Неначе сорок днів сиділа
У мисливській ямі!
Оговтайся, причепурися
Це все-таки твоє весілля
А ти така зелено лиця
Як на весні болотне зілля.
Ось, уже мені здається
Сюди підходить наш володар
Коли він вдосталь насміється
За тебе візьметься наш повар.
А я вас залишаю на цю мить
Бажаю вам кохання, хай щастить.

Почула жаба, десь щось грюка
І раптом ба. На пів павук на пів зміюка
Звідки не візьмись
Перед очима появилсь.
Навіть в самих гнітючих кошмарах
В самих трагічних оповіданнях
Було не збагненне чудовисько те
Лахмате, рогате, ікласте, гидке
Розставивши лапи, грізно стояло
І хвостом як у змія махало.

– Давно тебе чекав я жаба
Можливо вже зо триста літ
А ти я бачу зустрічі не рада
Чи я для тебе уже дід?
Чи ти можливо парубка хотіла
Так ти й сама не дівка біла.
Така от будемо ми пара -
Чудовисько і жаба.

Поволі жабеня прийшло до тям
– Шукала я чудовисько одне...
Щоб те...
Доткнулось поцілунком
До мене...
Щоб я... красуньой стала...
Але,..
Я не чекала...
Що це...
Чудовисько лісне..
Таке гидотне і бридке
Мені ви звісно вибачайте
Та я піду не проводжайте.
І обережно жабеня
Двері задки відчиня
Та раптом двері самі гуп
зачинились не здвигнуть

– Е ні панянка зачекай
Ти попала у той край
Де коли, куди іти
Вирішуєш не ти ...
Три сотні літ тому назад
Провиділа гадалка
Мені дружиной має стать -
Дівчина русалка.
І побачу я її
В перший раз як жабу
Поцілую, і тоді
Згуляємо з русалкою свадьбу
– Ні, ні, ні.
Пане пробачайте
Я дурна і не путяща
Курю, п'ю, гуляща
До роботи геть ледаща
Тай пройдоха, та ще.
Ну навіщо вам така?
Пане, жаба я не та.
Ну, яка русалка з мене
Щоб оце бридке, зелене
В одну мить красуньой стало
Та буде вічності замало.
Почекайте іще трохи
Можливо через сотню років

Вам зустрінеться та жаба
Що одружитись буде рада.
Стане вам дружина гарна
Привітна, лагідна, кохана
Будете у двох щасливі
Навіки разом, до поки живі.
А я до свого краю почвалаю
Справи не завершені там маю
Щось до суду викликають.
І по суботах в казино я граю.
Так що пробачайте і не проводжайте.

– Ну що ж можливо твоя правда.
Насильно милим я тобі не стану.
Нехай тебе проводить моя варта
А я на іншу жабу зачекаю.

А на дорогу може чаю
Бо не з нашого звичаю
Тебе відправити додому
Втомлену, одну, голодну.

Що про мене скажуть в лісі
Як дізнаються про те
Що не давши відпочити і поїсти
Відпустив тебе?

Жаба знизивши плечима.

-Згода, також буду чемна
Не відмовлюсь я від чаю
І від печення.

Ваша правда, маю втому.
Відпочину і потому
Помандрую я додому.

– От і добре, фایная панянка!
То запрошую до столу!
Гей прислуга чаю склянку!
А мені бурбону!
Та солодоців побільше
Щоб аж стіл ломився!
І давай що є найліпше
Та хуткіше, не баріться!

І стіни ожили раптово
Щойно то були картини
Килими навколо
Стали привиди-тварини
З стін спустилися на низ
І з'явилися не від куди
Стіл, два кресла і сервіз.

А на стіл пливли наїдки
З різних боків наче ріки
Накривали стіл собою
І становлячись горою.

Сіли в двох вони навпроти.
Сам хазяїн пригощає.
– Прошу пані
Чай, печення
Може бутерброди.

І склянку чаю підсуває.
Жаба чаю сьорбонула
І в ту ж мить, заснула.
Той над нею нахилився
Так уважно придивився.

– Чи не вмерла бува раптом?
Ні сопе, з легеньким храпом.
Що красуня напилася
Чаю з відьомського зілля.
Якби чемно повилася
То було б у нас весілля
По взаємній згоді.
Ну базікати вже годі
Чмокнути хутчіш у губи

Але ж бридка
Так може й знудить.

Кривлячись, закривши очі
Хоч сам страшніший темної ночі
Як трансформер ікла склав
І жабеня поцілував.
І в ту ж секунду зникла -
Жаба-болотянка
А за столом сиділа -
Русалонька панянка.
Стрепенулась
Підняла голівку
Похитнулась
Впала на долівку.

– Ой, пробачте, що зі мною
Щось у мене кволі ноги
Це мабуть від перевтоми
Як же я піду додому?

Дивиться а ніг нема
А натомість...
Чешуя і хвіст рибини мателя.
Бідна втратила свідомість.

А страшний звір торжествував.
Здійснилась заповітна мрія
Сотні років на цю мить чекав
Сотні років плекалась надія.
– Нехай я бридотний
Нехай я не красень
Не принц благородний
Не ангел з парнасу
Але тут у замку
Разом зі мною
Жити буде русалка
Краси не земної.
Під замком є озеро
Глибоке без міри
Навколо все золото
Срібло, сапфіри
Кришталь куполами
Фонтани б'ють в гору
Музики з органом
Лазерне шоу
Напитки, наїдки
Все супер-мега
Вірши і квітки
Захоче
То й зорі із неба.
Тільки аби мене покохала.

Бо гадалка передікала.
Якщо тебе покохає русалка
І поцілує лагідно й палко
То зникне негайно
Чудовисько з тебе
Станеш парубком файним
Як місяць на небі.
І буде кохання
І будуть вам діти
Будете жити
І щастю радіти.

З тих пір минуло сотня років
Спиляли на будинки ліс
Стоять садиби з різних боків
Торгові центри скрізь.
І згадують лише старі
Немов би бачили в ночі
Русалка дивної краси
Біля болота, плачучи
В темряву благала
– Відпусти...

Як там склалось на далі
Вже не хто не пам'ятає
Може та русалка – пані

Як раніш страждає
Може покохала чудовисько лихе
І тепер то парубок, і в них діти є.
І живуть вони щасливі
Все на світі є можливим
І на все є божа воля
Кому казка, кому доля.